

Державний архів Сумської області

**Особливий народний слідчий по Кролевецькому повіту
Чернігівського губернського революційного трибуналу
м. Кролевець Кролевецького повіту Чернігівської губернії**

ФОНД № Р-7855

Опис № 1

1919-1921 рр.

ПЕРЕДМОВА

Фонд Р-7855 Особливий народний слідчий по Крелевецькому повіту Чернігівського губерньського революційного трибуналу м. Крелевець Крелевецького повіту Чернігівської губернії був сформований в Державному архіві Сумської області з неописаних справ.

З самого початку існування української радянської держави її характерними рисами було силове придушення більшовиками будь-яких спроб опору їм не тільки з боку відвертих ворогів радянської влади, але і з боку представників легальної і напівлегальної політичної, наукової та духовної організації, а також окремих суспільних верств. Спецслужби ставали знаряддям політичної та ідеологічної боротьби, універсальним засобом державного управління і реалізації власної політики. Проблеми історизму безпосередньо пов'язані з оцінкою добра і зла в людському суспільстві. Найпотаємніші таємниці 20-30-х рр. ХХ ст. криються не стільки у важливих деталях подій, прихованих стратегіях і тактики боротьби Надзвичайної комісії (НК), Державного політичного управління (ДПУ), Об'єднаного державного політичного управління (ОДПУ), Народного комісаріату внутрішніх справ (НКВС), скільки в правильному розумінні і тлумаченні сенсу історичних явищ, особистостей. Дієву роль в суспільстві грали спецслужби, які, на жаль, сприяли знищенню борців за свободу, незалежність і демократію. В умовах тоталітаризму органами державної безпеки постійно порушувалися права людини, відбувалися численні необґрунтовані арешти відбувалися протиправні дії.

НКВС УСРР виступав виконавчим органом ВУЦВК та забезпечував охорону громадського порядку в республіці. У лютому 1919 р. у складі НКВС УСРР організовується міліція, правовий статус якої регламентувався відомчою інструкцією (виданою у березні 1919 р.). Документ покладав на міліцію нагляд за виконанням громадянами декретів, законів, розпоряджень радянської влади з обліку, розподілу і дотримання “твердих” цін на вироби промисловості та сільського господарства. Для допомоги міліції в охороні громадського порядку на селі залучалися комітети незаможних селян (КНС, комнезамози). Згодом, відповідно до положення НКВС УСРР від 12 серпня 1922 р., до його структури було введено відділ КНС.

3 грудня 1918 р. при НКВС на правах відділу утворюється ВУНК (Всеукраїнська надзвичайна комісія для боротьби з контрреволюцією, спекуляцією, саботажем та службовими злочинами скорочено ВУНК, або ВУЧК) одним з основних завдань якої було застосування репресій стосовно будь-яких опорів радянській владі. Зокрема, для придушення селянських повстань у структурі ВУНК функціонували відділи по боротьбі з бандитизмом. ВУНК мала розгалужену мережу інформаторів, яка здійснювала нагляд за проведенням сільськогосподарських кампаній, функціонуванням сільських господарств і артілей, заготівлею палива, коливаннями в настроях селянства та його ставлення до політики радянської

влади. Одним з основних завдань цих органів було знищення "куркульства" як економічної сили, здійснення продрозверстки та «червоного терору».

Замість УНК та інституту повітових і районних уповноважених створювалися *політбюро* при повітовій міліції, які були постійним органом, цілком відповідним духу часу і нових умов мирного існування.

* * *

Особливий Народний Слідчий Губвоєнрєвтрибуналу по боротьбі з контрреволюцією, спекуляцією, шпигунством та бандитизмом мав своєю основною задачею закінчення досудового слідства в період 1919-1927 рр.

На початку 1919 р намітилася тенденція до внесення у розшукову форму досудового провадження України деяких змагальних елементів. Було, зокрема, покладено початок відділенню функції слідчого від функції суду шляхом створення спеціальних органів розслідування (пп. 10, 39 "Тимчасового положення про народні суди і революційні трибунали" від 14 лютого 1919 р.).

Так, для провадження досудового слідства у кримінальних справах, що підсудні народним судам, у юридичні відділи відповідних повітових і міських виконкомів введені слідчі. Для провадження досудового слідства у справах, що підсудні революційним трибуналам, при юридичних відділах відповідних губернських виконкомів були **особливі народні слідчі** (п. 4 Інструкції до "Тимчасового положення про народному суді і революційних трибуналах").

Разом з тим за чинним законодавством за народним суддею загального суду залишалось право особисто проводити досудове слідство у справі (п. 39 "Тимчасового положення").

Процедура закінчення досудового слідства носила більш демократичний характер і відповідно до §§172-180 **Інструкції про народних слідчих** 1919 року полягала у наступному.

Народний слідчий (особливий народний слідчий), визнавши зібрані матеріали достатніми для вирішення питання про винність особи у вчиненні злочину, пред'являв все слідче виробництво обвинуваченому, а на його вимогу і захиснику, який допускався до участі у справі на розсуд слідчого. У разі, якщо зазначені суб'єкти клопотали про доповнення слідства, народний слідчий зобов'язаний був перевірити наведені ними обставини, що мають важливе значення для справи, шляхом виробництва додаткових слідчих дій. Після цього він знову пред'являв обвинуваченому та його захиснику матеріали кримінальної справи для ознайомлення (§§175-176 Інструкції).

Аналогічними правами на етапі закінчення досудового слідства користувалися потерпілий, цивільний позивач, а також представник колегії обвинувачів та представник колегії правозаступників, які брали участь у справі (п. "Д" §40 Інструкції).

У разі відсутності відповідних клопотань про доповнення слідства слідчий оголошував зазначеним суб'єктам про те, що "слідство укладено" і складав про це протокол, який підписувався відповідними учасниками процесу. Протягом 24 годин з моменту складання зазначеного протоколу слідчий складав "за своїм одноосібним підписом особливий заключний акт" – постанову про направлення справи в порядку передання суду. Після цього справа направлялася до суду (§177 Інструкції).

При наявності підстави для закриття кримінальної справи слідчий направляв своєю мотивованою постановою матеріали слідчого виробництва в суд, де і приймалося остаточне рішення по суті питання (§§172-173 Інструкції).

У 1920 році законодавець України відмовився від раніше існуючого порядку, згідно з яким народному суду надавалося право особисто проводити досудове слідство у справі. При цьому було остаточно встановлено початок несумісності в одній особі функцій слідчого з функціями судді – воно було твердо закріплено згодом в українському кримінальному судочинстві.

Відповідно до ст. 25 "Положення про народний суд" 1920 року слідчому було надано право самостійно припиняти кримінальні справи і складати остаточну ухвалу у справі про віддання під суд, яке підлягало затвердженню народним судом, чинним колегіально.

У 1921 році НКЮ УРСР в основному зберіг колишню процедуру закінчення досудового слідства. Разом з тим Інструкцією для народних слідчих, затвердженою колегією НКЮ УРСР 18 червня 1921 року, і циркуляром НКЮ УРСР від 25 жовтня 1921 року "Про провадження кримінальних справ в нарсуд" було встановлено, що в усіх справах, за якими проводилося попереднє слідство, розслідування завершувалося складанням заключної постанови, що містила короткий виклад фактичних обставин справи і підстави для передачі суду обвинуваченого або припинення справи.

За КПК України 1922 року процедура закінчення мала в основному вказаний вище порядок, за винятком того, що слідчий складав обвинувальний висновок, який потім направляв прокурору для передачі обвинуваченого до суду. Мотивована постанова слідчого про закриття кримінальної справи отримувала законну силу тільки після його затвердження судом, який розглядав справу в розпорядчому засіданні за участю всіх зацікавлених сторін.

Закінчену розслідуванням справу прокурор направляв до суду тільки після того, як, ознайомившись зі слідчим виробництвом, переконувався в тому, що обвинувальний висновок складено правильно. Лише тоді прокурор повідомляв суду про свою згоду з обвинувальним висновком і пропонував суду затвердити його і передати обвинуваченого до суду.

Багато українських процесуалістів характеризуючи кримінальне судочинство України цього періоду, відзначають, що розшукова форма досудового провадження остаточно склалася саме в КПК 1922 року.

* * *

Більшість кримінальних справ в силу амністії припинені 12 травня 1921 року. Рішенням V Всеукраїнського з'їзду рад від 05.03.1921 робочо-селянської владою дарована амністія, тому рішенням революційного трибуналу (в даному випадку Конотопського районного революційного трибуналу) справи припинялися або покарання вважалися умовними.

* * *

У 2017 році проведено описування 30 документів. На подальше постійне зберігання були залишені справи особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту Губвоєнтрибуналу по боротьбі з контрреволюцією, спекуляцією, шпигунством та бандитизмом. Документи підшиті, аркуші пронумеровані. Уточнені крайні дати документів.

На впорядковані документи складено опис №1 справ постійного зберігання, в який включено 30 справ з № 1 по №30 за 1919-1921 роки. Справи в опису систематизовані за датами. Складено передмову та історичну довідку, акт описування архівних документів.

Передмову склала:

Провідний архівіст
відділу зберігання, обліку
та довідкового апарату

О.В. Андрющенко

ЗАТВЕРДЖУЮ
 Директор Державного архіву
 Сумської області
 _____ Ю.О. Олійник
 « ___ » _____ 2017 р.

Фонд Р-7855

Опис № 1
 справ постійного зберігання
 за 1919-1921 р.

№№ з/п	Індекс справи	Заголовок справи			Кількість аркушів у справі	Примітки
1	2	3	4	5	6	7
1.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню Ніколаєнка Івана Іванова, Горанька Микити Михайлова та Задорожного Івана Захарієва в пограбуванні Ворожбіт Євгенії Олександрівни	14.06.1919	22.04.1921	13	
2.		Справа військово-революційного трибуналу при штабі 41-ї стрілецької дивізії Ільюшенка Сергія по звинуваченню у контрреволюції	24.08.1919	12.05.1921	19	
3.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню Неровні Григорія Мойсейовича та Ялинного Кіндрата Петровича у незаконному придбанні коня зі зброєю	08.09.1919	12.05.1921	18	

1	2	3	4	5	6	7
4.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту Губвоєнтрибунала по боротьбі з контрреволюцією, спекуляцією, шпигунством та бандитизмом по звинуваченню службовця Залізкому Іллі Беніаміновича Левина в умисному укриванні дезертирів	16.11.1920	12.05.1921	6	
5.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадянина м. Кролевець Соловійова Дмитра Васильовича у невиконанні вимог та розпоряджень радянської влади	27.11.1920	12.05.1921	9	
6.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню голови сількомнезаму Костомахи Мирона Івановича, голови волтрійки по боротьбі з дезертирством Проценка Романа Демидовича, члена волосної селянської інспекції Свириденка Андрія Кириловича, завідуючого волробом Свириденка Михайла Григоровича, молодшого міліціонера Свириденка Івана Кириловича у перевищенні влади	30.12.1920	12.05.1921	7	

1	2	3	4	5	6	7
7.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадян с. Краснопілля Коропської волості Кролевецького повіту Кулика Василя Данилова, Книра Омеляна Устинова, Наказного Іллі Никифорова, Белана Івана Євменова, Книра Дмитра Максимова та Белана Євмена Сергієва у втечі з денікінцями від радянської влади	09.02.1920	12.05.1921	33	
8.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню Безбріжного Пейсаха Даниловича у непокорі радянській владі	19.02.1920	12.05.1921	19	
9.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню Юрченка Івана Григоровича у зловживанні по службі	30.03.1920	12.05.1921	11	
10.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню Іткіна Ісяя Самойловича у контрреволюції	19.04.1920	12.05.1921	18	
11.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню про крадіжку полотна зі складу Кролевецького відділу військових заготівель невідомими зловмисниками	22.06.1920	12.05.1921	16	

1	2	3	4	5	6	7
12.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадян міста Кролевець Шкоди Івана Феопентійовича, Марченко Олександра Савича та Болутанова Івана Петровича у спекуляції	24.07.1920	12.05.1921	28	
13.		Справа Політбюро при Кролевецькій повітовій міліції особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню агента Упродкому Спічака Федора Сергійовича та конюха Белкіна Івана Михайловича у злочині за посадою, пияцтві та буйстві	15.08.1920	12.05.1921	54	
14.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту про застави	19.08.1920	22.06.1921	43	
15.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню членів правління 15-ї махоркової фабрики у незаконному продажу махорки	20.08.1920	12.05.1921	15	
16.		Справа Політбюро при Кролевецькій повітовій міліції особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадянки міста Белгород Беліченко Євдокії Євдокимівни у контрреволюції та шпигунстві	30.08.1920	12.05.921	37	

1	2	3	4	5	6	7
17.		Справа Політбюро при Кролевецькій повітовій міліції особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадянина м. Короп Коношевича Павла Андрійовича у посадовому злочині	13.09.1920	12.05.1921	7	
18.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню Маюріної Домахи Єрофіївни у дачі хабара сільробітнику Коропської волості Іванову	14.09.1920	12.05.1921	11	
19.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню Кривченка Лаврентія Леонтійовича у злісному дезертирстві, розкраданні лісу та втечі з-під варти	16.10.1920	05.07.1921	20	
20.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадян м. Кролевець Соловійова Дмитра та Радченка Івана у розкраданні народного господарства	23.11.1920	12.05.1921	8	
21.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню голови комнезаможу х. Гаркушин Кобзаря Стратона у винокурінні	06.12.1920	12.05.1921	17	

1	2	3	4	5	6	7
22.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню завідуючого радгоспом с. Билкі Панченка Івана Афанасійовича у неправильному витрачанні зерна	14.12.1920	12.05.1921	9	
23.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню інженера повітнаргоспу Савицького Миколи Миколайовича у посадовому злочині та розкраданні народного надбання	15.12.1920	12.05.1921	13	
24.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню діловода Самохи у пропажі одного плуга, взятого у тимчасове користування на механічному заводі	21.12.1920	12.05.1921	9	
25.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадян с. Алтинівка Коблюкових Євстафія Макаровича та Якова Євстафійовича у невиконання розверстки	27.12.1920	12.05.1921	17	

1	2	3	4	5	6	7
26.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадян с. Слободки Коваленка Петра, Слиша Якова, Васюка Василя, Яценка Василя, Шкарабури Трохима, Шкарабури Івана, Косенка Федора, Матюка Феодосія і Яценка Аніфота в укриванні бандитів та дезертирів	23.01.1921	12.05.1921	12	
27.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадян с. Алтинівка Верєя Дмитра Павловича у посадовому злочині, що виразилося у крадіжці товарів з лавки товариства споживачів, та Верєя Омеляна Павловича у спекуляції	12.02.1921	12.05.1921	9	
28.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню монахинь Каменського Успенського монастиря Новозибківського повіту Гомельської губернії Грищенкової Ксенії Костянтинівни та Добичіної Ольги Миколаївни у спекуляції	25.02.1921	12.05.1921	14	
29.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту про нестачу солі на складі Губліському	14.03.1921	12.05.1921	6	

1	2	3	4	5	6	7
30.		Справа особливого народного слідчого по Кролевецькому повіту по звинуваченню громадянина с. Добротова Кролевецької волості Коваленка Антона Ксенофонтовича у непокорі радянській владі	24.03.1921	12.05.1921	6	

До опису внесено 30 справ з № 1 по № 30, , у тому числі:
літерні №№ _____, пропущені №№ _____

Укладач опису:

Провідний архівіст відділу зберігання,
обліку та довідкового апарату

О.В. Андрющенко

01.11.2017

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

до фонду Р-7855 - Особливий народний слідчий по Кролевецькому повіту
Чернігівського губерньського революційного трибуналу
м. Кролевець Кролевецького повіту Чернігівської губернії

З самого початку існування української радянської держави її характерними рисами було силове придушення більшовиками будь-яких спроб опору їм не тільки з боку відвертих ворогів радянської влади, але і з боку представників легальної і напівлегальної політичної, наукової та духовної організації, а також окремих суспільних верств. Спецслужби ставали знаряддям політичної та ідеологічної боротьби, універсальним засобом державного управління і реалізації власної політики. Проблеми історизму безпосередньо пов'язані з оцінкою добра і зла в людському суспільстві. Найпотаємніші таємниці 20-30-х рр. ХХ ст. криються не стільки у важливих деталях подій, прихованих стратегіях і тактики боротьби Надзвичайної комісії (НК), Державного політичного управління (ДПУ), Об'єднаного державного політичного управління (ОДПУ), Народного комісаріату внутрішніх справ (НКВС), скільки в правильному розумінні і тлумаченні сенсу історичних явищ, особистостей. Дієву роль в суспільстві грали спецслужби, які, на жаль, сприяли знищенню борців за свободу, незалежність і демократію. В умовах тоталітаризму органами державної безпеки постійно порушувалися права людини, відбувалися численні необґрунтовані арешти відбувалися протиправні дії.

НКВС УСРР виступав виконавчим органом ВУЦВК та забезпечував охорону громадського порядку в республіці. У лютому 1919 р. у складі НКВС УСРР організовується міліція, правовий статус якої регламентувався відомчою інструкцією (виданою у березні 1919 р.). Документ покладав на міліцію нагляд за виконанням громадянами декретів, законів, розпоряджень радянської влади з обліку, розподілу і дотримання “твердих” цін на вироби промисловості та сільського господарства. Для допомоги міліції в охороні громадського порядку на селі залучалися комітети незаможних селян (КНС, комнезаможи). Згодом, відповідно до положення НКВС УСРР від 12 серпня 1922 р., до його структури було введено відділ КНС.

3 грудня 1918 р. при НКВС на правах відділу утворюється ВУНК (Всеукраїнська надзвичайна комісія для боротьби з контрреволюцією, спекуляцією, саботажем та службовими злочинами скорочено ВУНК, або ВУЧК) одним з основних завдань якої було застосування репресій стосовно будь-яких опорів радянській владі. Зокрема, для придушення селянських повстань у структурі ВУНК функціонували відділи по боротьбі з бандитизмом. ВУНК мала розгалужену мережу інформаторів, яка здійснювала нагляд за проведенням сільськогосподарських кампаній, функціонуванням сільських господарств і артілей, заготівлею палива, коливаннями в настроях селянства та його ставлення до політики радянської влади. Одним з основних завдань цих органів було знищення “куркульства” як економічної сили, здійснення продрозверстки та «червоного терору».

Замість УНК та інституту повітових і районних уповноважених створювалися *політбюро* при повітовій міліції, які були постійним органом, цілком відповідним духу часу і нових умов мирного існування.

* * *

Особливий Народний Слідчий Губвоєнрєвтрибуналу по боротьбі з контрреволюцією, спекуляцією, шпигунством та бандитизмом мав своєю основною задачею закінчення досудового слідства в період 1919-1927 рр.

На початку 1919 р намітилася тенденція до внесення у розшукову форму досудового провадження України деяких змагальних елементів. Було, зокрема, покладено початок відділенню функції слідчого від функції суду шляхом створення спеціальних органів розслідування (пп. 10, 39 "Тимчасового положення про народні суди і революційні трибунали" від 14 лютого 1919 р.).

Так, для провадження досудового слідства у кримінальних справах, що підсудні народним судам, у юридичні відділи відповідних повітових і міських виконкомів введені слідчі. Для провадження досудового слідства у справах, що підсудні революційним трибуналам, при юридичних відділах відповідних губернських виконкомів були **особливі народні слідчі** (п. 4 Інструкції до "Тимчасового положення про народному суді і революційних трибуналах").

Разом з тим за чинним законодавством за народним суддею загального суду залишалось право особисто проводити досудове слідство у справі (п. 39 "Тимчасового положення").

Процедура закінчення досудового слідства носила більш демократичний характер і відповідно до §§172-180 **Інструкції про народних слідчих** 1919 року полягала у наступному.

Народний слідчий (особливий народний слідчий), визнавши зібрані матеріали достатніми для вирішення питання про винність особи у вчиненні злочину, пред'являв все слідче виробництво обвинуваченому, а на його вимогу і захиснику, який допускався до участі у справі на розсуд слідчого. У разі, якщо зазначені суб'єкти клопотали про доповнення слідства, народний слідчий зобов'язаний був перевірити наведені ними обставини, що мають важливе значення для справи, шляхом виробництва додаткових слідчих дій. Після цього він знову пред'являв обвинуваченому та його захиснику матеріали кримінальної справи для ознайомлення (§§175-176 Інструкції).

Аналогічними правами на етапі закінчення досудового слідства користувалися потерпілий, цивільний позивач, а також представник колегії обвинувачів та представник колегії правозаступників, які брали участь у справі (п. "Д" §40 Інструкції).

У разі відсутності відповідних клопотань про доповнення слідства слідчий оголошував зазначеним суб'єктам про те, що "слідство укладено" і складав про це протокол, який підписувався відповідними учасниками

процесу. Протягом 24 годин з моменту складання зазначеного протоколу слідчий складав "за своїм одноосібним підписом особливий заключний акт" – постанову про направлення справи в порядку передання суду. Після цього справа направлялася до суду (§177 Інструкції).

При наявності підстави для закриття кримінальної справи слідчий направляв своєю мотивованою постановою матеріали слідчого виробництва в суд, де і приймалося остаточне рішення по суті питання (§§172-173 Інструкції).

У 1920 році законодавець України відмовився від раніше існуючого порядку, згідно з яким народному суду надавалося право особисто проводити досудове слідство у справі. При цьому було остаточно встановлено початок несумісності в одній особі функцій слідчого з функціями судді – воно було твердо закріплено згодом в українському кримінальному судочинстві.

Відповідно до ст. 25 "Положення про народний суд" 1920 року слідчому було надано право самостійно припиняти кримінальні справи і складати остаточну ухвалу у справі про віддання під суд, яке підлягало затвердженню народним судом, чинним колегіально.

У 1921 році НКЮ УРСР в основному зберіг колишню процедуру закінчення досудового слідства. Разом з тим Інструкцією для народних слідчих, затвердженою колегією НКЮ УРСР 18 червня 1921 року, і циркуляром НКЮ УРСР від 25 жовтня 1921 року "Про провадження кримінальних справ в нарсуд" було встановлено, що в усіх справах, за якими проводилося попереднє слідство, розслідування завершувалося складанням заключної постанови, що містила короткий виклад фактичних обставин справи і підстави для передачі суду обвинуваченого або припинення справи.

За КПК України 1922 року процедура закінчення мала в основному вказаний вище порядок, за винятком того, що слідчий складав обвинувальний висновок, який потім направляв прокурору для передачі обвинуваченого до суду. Мотивована постанова слідчого про закриття кримінальної справи отримувала законну силу тільки після його затвердження судом, який розглядав справу в розпорядчому засіданні за участю всіх зацікавлених сторін.

Закінчену розслідуванням справу прокурор направляв до суду тільки після того, як, ознайомившись зі слідчим виробництвом, переконувався в тому, що обвинувальний висновок складено правильно. Лише тоді прокурор повідомляв суду про свою згоду з обвинувальним висновком і пропонував суду затвердити його і передати обвинуваченого до суду.

Багато українських процесуалістів характеризуючи кримінальне судочинство України цього періоду, відзначають, що розшукова форма досудового провадження остаточно склалася саме в КПК 1922 року.

* * *

Більшість кримінальних справ в силу амністії припинені 12 травня 1921 року. Рішенням V Всеукраїнського з'їзду рад від 05.03.1921 робочо-селянської владою дарована амністія, тому рішенням революційного трибуналу (в даному випадку Конотопського районного революційного трибуналу) справи припинялися або покарання вважалися умовними.

Провідний архівіст
відділу зберігання, обліку
та довідкового апарату

О.В. Андрющенко